

15.8.2017

Työ- ja elinkeinoministeriölle

Asia: Lausunto jakamistalouden säädösympäristön haasteita ja kehittämistarpeita koskevasta selvitysluonnoksesta

Työ- ja elinkeinoministeriö on laatinut virkamiestyönä 30.5.2017 päivätyn selvitysluonnoksen jakamistalouden säädösympäristöstä, sen haasteista ja kehittämistarpeista. Matkailu- ja Ravintolapalvelut MaRa ry (jäljempänä ”MaRa”) kiittää lausuntopyynnöstä ja lausuu selvitysluonnoksesta seuraavaa:

1. Mitkä ovat mielestänne suurimmat jakamistalouteen liittyvät haasteet Suomessa?

Jakamistaloutta koskevat suurimmat haasteet Suomessa liittyvät sääntelyn puuttumiseen ja siihen, että jakamistalous muuntautuu usein ammattimaiseksi liiketoiminnaksi, jonka harjoittamisessa ei ole enää tosiasiallisesti kyse jakamistaloudesta. Näin syntyneeseen laajamittaiseen ammattimaiseen toimintaan ei käytännössä sovelleta toimialaa koskevaa lainsäädäntöä, minkä vuoksi eri toimijoiden vastuut, velvoitteet ja oikeudet jäävät epäselviksi tai ratkaisematta. Jakamistalous ei kuvaa ammattimaista toimintaa, vaan oikeampi termi on välitystalous. MaRa ottaa tässä lausunnossa kantaa pääasiassa ammattimaisessa välitystoiminnassa olevan majoituksen yhteiskunnallisiin vaikutuksiin.

Yksi jakamistalouden suurimpia ongelmia on siinä, että samanlaista toimintaa kohdellaan täysin eri säännöin – tai jopa ilman mitään sääntöjä. MaRa katsoo, että kaikki kilpailu on tervetullutta, mutta samanlaista toimintaa harjoitettaessa tulee kaikkien toimijoiden noudattaa samoja sääntöjä.

Majoitukseen liittyvä sääntely on lisääntynyt koko ajan. Toimiala on tällä hetkellä raskaasti ylisäännelty. Tilannetta tulee parantaa sekä majoituksen sääntelyä vähentämällä että luomalla riittävät säännöt muuta ammattimaista toimintaa varten. Hyvän esimerkin tästä tarjoaa liikennekaaren ensimmäisen vaiheen taksitoiminnan sääntely perinteisen ammattimaisen taksitoiminnan ja Uberin välillä.

Toinen suuri ongelma on, että jakamistalous ja erityisesti sen kautta syntynyt ammattimainen liiketoiminta on suurelta osin harmaan talouden piirissä. Yhteiskunnallisten velvoitteiden välttäminen on pelisääntöjen puuttumisen takia helppoa. Hyvä esimerkki tästä on poliisien tutkinnassa olevat Uber-kuljettajien tuloverojen välttely.

Ammattimainen liiketoiminta on muuttanut jakamistalouden luonnetta enemmän välitystalouden suuntaan. Välitysalustalle maksettavat komissiot virtaavat ulos palveluja tarjoavasta maasta ja suuri osa sijaintimaahan jäävistä tuloista pysyy harmaassa taloudessa. Välitystaloudessa toimivien työntekijöiden oikeudellinen asema on epäselvä ja

heidän sosiaaliturvansa on usein tavanomaista heikompi. Myös asiakkaina oleville kulluttajille tarjottava suoja on puutteellinen. Mitä enemmän liiketoimintaa voidaan harjoittaa näin, sitä vaikeampaa on rahoittaa yhteiskunnan tarjoamat palvelut. Siksi välitystaloutta varten tulee luoda säännöt, joilla turvataan yhteiskunnan intressit, luodaan tasapuolinen toimintaympäristö ammattimaisten toimijoiden välille ja varmistetaan kaikkien toimijoiden oikeusturva.

Jakamistaloudesta laaditussa virkamiesselvityksessä mainitaan esimerkkinä yhdysvaltalainen vuonna 2008 perustettu Airbnb. Se on hyvä esimerkki toiminnasta, joka on muuntautunut muutamassa vuodessa jakamisesta ammattimaiseksi liiketoiminnaksi. Enemmistö Airbnb:n välittämästä majoituksesta on monissa suurkaupungeissa huoneistoja, jotka eivät ole kenenkään asuntoja. Näissä tapauksissa kyseessä ei ole jakamistalous, vaan uusi mahdollisuus investoida majoituksen ja matkailupalvelujen tarjoamiseen. Jokaisessa suuressa matkailukaupungissa on toimijoita, joilla on välityksessä yli 100 huoneistoa. Kyseessä on selkeästi vaihtoehto sääntelyn piirissä olevan majoituksen harjoittamiselle.

Uusimpana aluevaltauksena Airbnb on ryhtynyt tarjoamaan palveluja yritysasiakkaille. Yhtiö on tehnyt sopimuksen jo 250 suuryrityksen kanssa. On selvää, että tällainen toiminta on täysin ammattimaista. Airbnb ilmoittaa, että huoneistossa on oltava vastaanottopalvelu, laajakaista, itsepalveluna tehtävä uloskirjautuminen ja tarvikkeita, joita on yleensä hotellissa (kuten ilmainen shampoo, hiustenkuivaaja ja silitystarvikkeet).

Airbnb:tä koskeva esimerkki osoittaa hyvin virkamiesselvityksessä olevat puutteet. Siinä jakamistaloutta on käsitelty pääosin vain pienimuotoisena näpertelyä, jonka tarkoituksena on yhteisen hyvän jakaminen, resurssitehokkuus ja voittoa tavoittelemattomuus. Tästä huolimatta toiminnan ammattimaistumisesta on jo lukuisia esimerkkejä ympäri maailmaa. Esimerkiksi tuoreen, Hotelschool The Hague ja Colliersin International Hotelsin tekemän tutkimuksen mukaan Reykjavikissa vuoden 2017 ensimmäisellä neljänneksellä Airbnb:n kautta tehtävät majoitusvaraukset kasvoivat 90 prosenttia edellisvuoden vastaavaan ajankohtaan verrattuna. Reykjavikissa yli 51 prosenttia Airbnb-majoituskohteista tarjoaa majoittaja, jolla on majoituskäytössä useampia huoneistoja. Tämä osoittaa hyvin, miten nopeasti ilmiö kasvaa ja miten ammattimaiseksi se on lyhyessä ajassa muuttunut. Reykjavikissa on myös reagoitu tähän rajoittamalla Airbnb:n kautta vuokraamista 90 päivän ajaksi vuodessa. Lähes jokaisessa kerrostalossa Reykjavikin keskustassa on majoitusliiketoimintaa.

Monissa muissakin kaupungeissa on ryhdytty vaatimaan rajoituksia Airbnb-majoitukselle. Joissakin niitä on jo toteutettu. Perusteena sääntöjen luomiselle on ollut asuntojen hintojen ja vuokrien jyrkkä nousu ja sitä kautta palvelualojen työvoimapulan pahentuminen asuntojen siirtyessä pois asumiskäytöstä majoitusliiketoimintaan. Myös lisääntyneet järjestyshäiriöt ja paikallisten asukkaiden kielteinen suhtautuminen matkailijoihin ovat olleet perusteena rajoituksille. Hyvä esimerkki tästä on Barcelona ja Amsterdam. Esimerkiksi Berliinissä asuntoa ei voi vuokrata kahta kuukautta lyhyemmäksi ajaksi. Puolet asunnosta saa edelleen vuokrata, jos on myös itse kotona. Amsterdamissa saa samaa asuntoa vuokrata vain 60 päivän ajan vuodessa ja lisäksi asuntoon saa majoittaa korkeintaan neljä ihmistä. Vastaavia rajoituksia on muitakin kuten esimerkiksi Lontoossa (enintään 90 päivää vuodessa), New Yorkissa (enintään 30 päivää vuodessa) ja Pariisissa (enintään 120 päivää vuodessa).

Kohtuuhintaisten asuntojen puute suurten kaupunkien keskustoissa vaikeuttaa työvoiman saatavuutta myös Suomessa. Välitystalouden yleistyminen pahentaa ongelmaa entisestään.

Edellä mainitut esimerkit osoittavat hyvin, että ammattimaiseen välitystalouteen on perusteltua luoda sääntely, joka mahdollistaa tasapuolisen kilpailun. Kilpailun vääristymiä koskevia näkökohtia ei ole virkamiesselvityksessä käsitelty lainkaan. Siinä ei ole myöskään käsitelty millään tavalla jakamistalouden vaikutuksia valtionalouteen eikä työllisyyteen, kun liiketoimintaa siirtyy kireän verotuksen piiriin kuuluvista yrityksistä helposti harmaassa taloudessa toimiviin toimijoihin. Selvityksessä ei ole myöskään otettu huomioon sitä, että välitysalustoja tarjoavat yritykset ovat pääsääntöisesti ulkomaalaisia yrityksiä, joiden liikevoitto ja komissiot tulevat verotettavaksi muualla kuin Suomessa.

Matkailu kasvaa erittäin nopeasti ja myös perinteiset matkailuyritykset ovat kiinnostuneet uusista aikaisempaa nopeammista tavoista laajentaa toimintaansa. Investoijat kunnostavat kokonaisia asuintaloja tai ostavat kymmeniä asuntoja ja ryhtyvät harjoittamaan niissä lyhytaikaista asuntojen vuokrausta tai majoitusta. Suomessakin on useita esimerkkejä tällaisesta toiminnasta. Moni näistä toimijoista on MaRan jäsen. Heidän kyselynsä koskevat mahdollisuutta hankkia asuntoja matkailupalvelujen tarjoamiseen. Kyselyihin liittyy suuri ongelma: kukaan Suomessa ei osaa kertoa yhtenäistä, luotettavaa ja kysyjän oikeusturvan takaavaa keinoa palvelujen tarjoamiseksi.

Muutamia esimerkkejä MaRaan tulleista kysymyksistä:

Suojellussa talossa toimiva hotelli ei pysty rakentamaan lisää huoneita. Hotelli ostaa viereisestä taloyhtiöstä kuusi asuntoa ja ryhtyy majoittamaan asiakkaita niissä osana hotellin toimintaa. Taloyhtiön asukkaat valittavat tilanteesta ja kaupungin rakennusviranomaiset puuttuvat toimintaan. Neuvottelevien jälkeen toimintaa voidaan jatkaa, mutta hotelli ei saa tarjota asuntoihin majoittuville aamiaista tai muita hotellin majoitukseen liittyviä palveluja.

Hotellin vieressä sijaitseva asuintalo saneerataan. Hotelli kiinnostuu mahdollisuudesta laajentua ja suunnittelee ostavansa talosta yhden porraskäytävän kaikki asunnot. Hotelli kysyy asiasta etukäteen rakennusviranomaisilta. Yhtiöltä evätään mahdollisuus laajentua viereiseen taloon.

Matkailualueella toimiva ravintolayhtiö laajentaa toimintaansa ja ostaa läheisestä kerrostalosta 10 asuntoa. Asuntoja tarjotaan välitysalustalla matkailijoiden käyttöön. Vastaanottopalvelut ja siivous hoidetaan läheisestä ravintolasta. Kirjanpito hoidetaan ravintolayhtiössä ja yhtiö maksaa toiminnasta majoituksen arvonnäköveron. Yksi talon asukkaista reagoi tilanteeseen ja vaatii kaupunkia kieltämään toiminnan. Rakennusviranomaiset eivät ota selvää kantaa asiaan. Toimintaa on jatkettu pari vuotta alkuperäisen toiminta-ajatuksen mukaisesti.

MaRan kokemusten mukaan rakennusviranomaisten kannat eri paikkakunnilla vaihtelevat suurestikin. Osa katsoo välitystalouden majoitukseksi, osa huoneenvuokraukseksi.

Jotkut puuttuvat toimintaan ja asettavat ehtoja, toiset eivät ota kantaa eivätkä ryhdy toimenpiteisiin. Jos matkailupalveluja tarjoava yritys haluaa laajentaa toimintaansa välitystalouden avulla, paras keino on toimia, kuten välitystalouden periaatteisiin kuuluu. Toiminta aloitetaan ja mahdolliset erimielisyydet ratkotaan sitä mukaa kun niitä ilmenee. Tämä ei ole ammattimaisessa liiketoiminnassa kovin houkutteleva vaihtoehto, mutta moni ryhtyy siihen siitä huolimatta, koska toiminnan laajentaminen ammattimaista toimintaa koskevien säännösten mukaisesti voi olla vaikeaa tai jopa mahdotonta.

Nykyinen sääntely kohtelee välitystoimintaa sattumanvaraisesti. Asunto-osakeyhtiössä huoneiston välittäminen voidaan estää vain yksimielisellä päätöksellä. Kaava-alueella sijaitsevassa talossa olevien huoneistojen välittämisen voi kieltää viranomainen.

Euroopan komissio antoi kesäkuun 2016 alussa tiedonannon välitystaloutta koskevasta eurooppalaisesta toimintasuunnitelmasta (KOM (2016) 356). Komissio julkaisi siinä näkemyksensä välitystaloudesta ja antoi jäsenvaltioille ohjeita, miten niiden pitäisi suhtautua välitystalouden synnyttämiin uusiin liiketoiminnan muotoihin.

Välitystalouden alustoille ei komission mukaan pitäisi lähtökohtaisesti asettaa markkinoille pääsyn esteitä. Alustoilta ei pitäisi edellyttää lupia eikä lisenssejä, jos ne toimivat ainoastaan välittäjinä kuluttajien ja palveluja tarjoavien välillä. Toisaalta komissio piti riskinä sitä, että sääntelyn harmaata aluetta käytetään yhteiskunnan intressien mukaisen sääntelyn kiertämiseen. Komissio korosti, että välitystaloudessa toimivien palvelujen ja alustojen on maksettava veroja samalla tavoin kuin muiden talouteen osallistuvien.

Komissio kehotti jäsenvaltioita kehittämään verojen keräämistä käyttämällä hyväksi jakamisalustojen harjoittajille jäävää tietoa. Jakamisalustojen tarjoajien tulisi suhtautua aktiivisesti kansallisten veroviranomaisten kanssa tehtävään yhteistyöhön, jotta pystytään laatimaan kriteerit verovelvollisuutta koskevalle tietojenvaihdolle. Komissio kehotti jäsenvaltioita arvioimaan verolainsäädäntöä siten, että samaa palvelua ammattimaisesti harjoittavilla on samanlainen sääntely ja verotusympäristö.

Komissio painotti tiedonannossaan myös, että Euroopan tulee ottaa hyöty digitalisatiosta, mutta samalla on turvattava tasapuoliset työolosuhteet ja riittävä kuluttajansuoja.

2. Millaisia sääntelyratkaisuja tai muita viranomaistoimia pidätte tarpeellisena näiden haasteiden ratkaisemiseksi?

MaRan eurooppalainen matkailu- ja ravintola-alaa edustava yhteistyöjärjestö Hotrec on laatinut suuntaviivat pelisäännöistä, joiden avulla voidaan vaikuttaa vastuullisen ja reilusti toimivan välitystalouden luomiseen Euroopassa. Hotrec on tunnistanut viisi ongelma-aluetta ja ehdottaa niiden korjaamiseksi toimenpiteitä. Hotrecin mukaan tärkeimmät välitystalouteen liittyvät ongelmat ovat:

Välitystaloudesta ei ole riittävästi tietoa

- Paikallisilla viranomaisilla ei ole käsitystä välitettävien asuntojen määristä, vuokra-ajoista eikä asiakkaista.

- Välitysalustat eivät tarjoa viranomaisille informaatiota, jota tarvittaisiin esimerkiksi verotuksessa, turvallisuusjärjestelyissä tai asiakkaiden tunnistamisessa.
- Välitystalous on niin laajaa, että se vaikuttaa monissa kaupungeissa asuntomarkkinoihin ja vähentää kohtuuhintaisten vuokra-asuntojen määrää.

Yksityistä ja ammattimaista toimintaa ei pystytä erottamaan toisistaan

- Sijoittajat ja yhtiöt voivat hallinnoida suurta määrää asuntoja, joiden ainoa käyttötarkoitus on palvelujen tarjoaminen matkailijoille. Toiminta vastaa perinteistä majoitusta, mutta sitä voi harjoittaa selvästi keveämmin säänneltynä.
- Useimmissa maissa ei ole määritelty selkeästi sitä, milloin on kyse lyhytaikaisesta yksityisestä huoneenvuokrauksesta ja milloin säännöllisestä ammattimaisesta majoitusliiketoiminnasta.

Verosäännökset ovat epäselviä

- Verottaja ei saa tietoja välitystalouden harjoittajista eikä toiminnasta kertyvistä tuloista. Toimintaa koskevat verosäännökset ovat tulkinnanvaraisia, eikä säännösten noudattamista valvota. Verojen kiertäminen on tämän vuoksi helppoa.

Toimintaan ei sovelleta terveydensuojelua, rakentamista tai turvallisuutta koskevia määräyksiä

- Välitystalouteen ei sovelleta muuta ammattimaista toimintaa koskevia säännöksiä, koska toimintaa ei ole määritelty eikä toiminnanharjoittajia pystytä tunnistamaan.
- Välitystaloudessa ei tarvitse huolehtia esimerkiksi terveydensuojelumääräyksistä, elintarviketurvallisuudesta, paloturvallisuudesta, rakentamismääräyksistä tai tekijänoikeuksista.
- Majoittujia ei pystytä tunnistamaan eurooppalaisten säännösten mukaisesti.

Välitystaloutta koskevat vastuut ovat epäselviä

- Välitysalustojen, asuntojen omistajien, vuokrausta hallinnoivien yhtiöiden, vieraiden ja paikallisten viranomaisten väliset vastuut ovat epäselviä ja huonosti määriteltyjä.
- Välitystoimintaan liittyvä vakuutusturva on puutteellista, eikä toimintaa varten räätälöityä vakuutusta ole välttämättä saatavilla.
- Välitysyhtiöt, majoituksen tarjoajat ja asiakkaat eivät tiedä, mitä vastuuta ja velvollisuuksia majoituksen tarjoamiseen ja käyttämiseen liittyy.

Hotrecin eurooppalaisesta tilanteesta tekemä analyysi pitää pääosin paikkansa myös Suomessa. Esimerkit lyhytaikaisesta majoitustoiminnasta osoittavat hyvin tilanteen tulkinnanvaraisuuden. Esimerkit osoittavat myös, että suuri osa lyhytaikaisesta majoituksesta on Suomenkin lain mukaan majoitusta. Käytännössä toimintaan ei kuitenkaan millään osin sovelleta majoitusta koskevaa lainsäädäntöä.

Suomessa ongelmia aiheuttaa myös asunto-osakeyhtiöihin liittyvä lainsäädäntö. Asunto-osakeyhtiölaki perustuu osakkeenomistajien vastuiden määrittelyyn ja yhdenvertaisuuden takaamiseen. Laki sopii erittäin huonosti tilanteeseen, jossa jotkut osakkeenomistajat harjoittavat asunnoissa ammattimaista liiketoimintaa. Esimerkkinä voidaan mainita tilanne, jossa tavallinen kotivakuutus ei korvaa ammattimaisessa majoitustoiminnassa

aiheutunutta vahinkoa, jolloin vahinko voi päätyä asunto-osakeyhtiön eli viime kädessä osakkeenomistajien vastattavaksi. Ammattimainen toiminta tuo myös muut majoitukseen liittyvät ongelmat kuten järjestyshäiriöt asunto-osakeyhtiöihin.

Hotrec on ehdottanut seuraavia toimenpiteitä vastuullisen ja reilusti toimivan välitystalouden luomiseksi:

Rekisteröinti

Majoittajien on rekisteröidyttävä. Tätä varten on luotava yksinkertainen ja helposti käytettävä järjestelmä.

Välitysalustat eivät saa ottaa rekisteröimätöntä toimijaa välitysalustan asiakkaaksi. Välitysalustojen on annettava viranomaisille tietoja, joiden avulla majoitustoimintaa voidaan valvoa.

Rajojen asettaminen

Välitysalustojen kautta tapahtuvassa majoituksessa on määriteltävä ammattimainen toiminta, joka on saatettava sääntelyn piiriin.

Huoneistossa majoittuvien asiakkaiden määrälle on asetettava enimmäismäärä, joka vastaa kohdemaan turvallisuus- ja rakentamismääräyksiä.

Verotus

Välitysalustat on veloitettava antamaan verottajalle riittävät tiedot verotuksen perusteeksi.

Terveysturvallisuus, turvallisuus ja rakentaminen

Majoituksen tarjoajat on saatettava normaalien terveydensuojelua, turvallisuutta ja rakentamista koskevien määräysten piiriin. Määräysten noudattamista on myös valvottava.

Majoittajat on tunnistettava EU:n säännösten mukaisesti.

Toimintaan liittyvät vastuut

Kuluttajansuojasta on luotava säännöt, jotka ovat selviä kaikille osapuolille.

Toimintaa varten on kehitettävä riittävä vakuutusurva, jonka olemassaolosta on kerrottava myös asiakkaille.

Välitysalustojen on tehtävä aktiivista yhteistyötä viranomaisten kanssa, koska niillä on paras toimintaa koskeva tietopohja.

3. Millaisia sääntelyratkaisuja tai muita viranomaistoimia pidätte tarpeellisena jakamistalouden edistämiseksi Suomessa?

Jakamistalouden ja perinteisten ammattimaisten toimijoiden välisen kilpailuneutraliteetin takaamiseksi on olennaista määritellä jakamistalouden ja ammattimaisen liiketoiminnan välinen ero. Ammattimainen toiminta on saatettava kutakin toimialaa koskevan

sääntelyn piiriin. Samoista asiakkaista kilpailevien yritysten liiketoiminnan sääntelyn tasapuolisuus on turvattava.

Välitysalustoille on asetettava velvollisuuksia tietojen antamiseen ja toimimiseen yhteistoiminnassa viranomaisten kanssa.

Lainsäätäjän on selvitettävä ammattimaisen majoitusliiketoiminnan vaikutukset asunto- ja työvoimapulaan suurissa kaupungeissa.

Sosiaalivakuutusjärjestelmää on kehitettävä niin, että se tarjoaa turvaa myös itsensä työllistäjille.

Vakuutusturvaa on kehitettävä niin, että lyhytaikaisessa majoituksessa turvataan asunto-osakeyhtiöiden osakkeenomistajien ja asiakkaiden asema. Tämä ei välttämättä ole sääntelyyn liittyvä asia, mikäli vakuutusyhtiöt voivat jo nyt kehittää tällaisia tuotteita.

4. Mahdolliset muut kommentit aiheesta voitte esittää vapaamuotoisesti tässä.

MaRa toteaa, että selvityksessä esitetyt jatkotoimet, muun muassa neuvontaa ja ohjeistusta lisäämällä, ovat kaikilta osin riittämättömiä keinoja. Selvityksessä tulee ottaa vahvemmin esille oikeudenmukaisten työolojen ja työehtojen, kuluttajansuojan ja sosiaalisen suojelun rinnalla kilpailuneutraliteetin saavuttaminen samoista asiakkaista kilpailevien toimijoiden kesken.

MaRa toteaa, että selvityksessä on jäänyt käsittelemättä ammattimaisen välitystalouden lisääntymisen vaikutukset verokertymään, työolosuhteisiin, eläkkeisiin, sosiaaliturvaan ja asumisen hintaan. MaRa esittää, että Suomessa selvitetään Euroopan komission esittämällä tavalla välitystalouden taloudelliset ja yhteiskunnalliset vaikutukset. Ammattimaiselle liiketoiminnalle on luotava pelisäännöt, joiden avulla toiminnanharjoittajien, kuluttajien ja työntekijöiden oikeusturva saatetaan muuta lainsäädäntöä vastaavalle tasolle. Samalla on varmistettava, että kaikki toimijat maksavat liiketoiminnastaan veroja myös Suomeen.

Matkailu- ja Ravintolapalvelut MaRa ry

Veli-Matti Aittoniemi
varatoimitusjohtaja

Sami Hämäläinen
lakimies

Matkailu- ja Ravintolapalvelut MaRa ry on matkailu-, ravintola- ja vapaa-ajan palvelualojen elinkeino- ja työmarkkinajärjestö. MaRa edustaa hotelleja, kylpylöitä ja kuntoutumiskeskuksia, viikko-osakeyrityksiä, leirintäalueita, kongressi- ja tapahtumatoimialan yrityksiä, ravintoloita, catering-yrityksiä, eines- ja valmistuskeittäjiä, kahviloita, pubeja, yökerhoja, liikenneasemia, huvi-, teema- ja elämyspuistoja, keilahalleja, festivaaleja ja konserttitapahtumia, ohjelmalveluyrityksiä, luontomatkailuyrityksiä, hiihtokeskuksia sekä matkailun markkinointi- ja välityspalveluita tarjoavia yrityksiä. MaRassa on 2 600 jäsentä, joilla on 7 000 toimipaikkaa. MaRan jäsenyritykset työllistävät noin 70 000 henkilöä.